

Nieuwsbrief PS Updates - Nummer 24, 2019

Nummer 24, 2019

Redactie: Mr. H. Vorsselman, mr. drs. I. van der Zalm, mr. Y. Bosschaart en J. Stulp.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:949](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:912](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:946](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:816](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:911](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:948](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:817](#) 14-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2019:581](#) 04-06-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2019:451](#) 26-04-2019

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2019:1988](#) 28-05-2019

werknemster/Stichting Pergamijn

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2018:5110](#) 23-11-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHSGR:2004:AY4933](#) 11-11-2004

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2019:5417](#) 12-06-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:5968](#) 12-06-2019

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2019:2469](#) 04-06-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:5637](#) 04-06-2019

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2019:2472](#) 03-06-2019

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2019:5588](#) 03-06-2019
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:4602](#) 29-05-2019
[Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2019:4521](#) 28-05-2019
[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2019:4002](#) 27-05-2019
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:4047](#) 22-05-2019
X/Y
[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2019:3704](#) 08-05-2019
werknemer/werkgever

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1802](#) 29-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1758](#) 23-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1755](#) 23-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1757](#) 23-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1812](#) 23-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1684](#) 17-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1686](#) 17-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1633](#) 16-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1549](#) 02-05-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1433](#) 25-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1423](#) 24-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1371](#) 18-04-2019
[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2019:1656](#) 03-04-2019

Antillen

[Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba, ECLI:NL:OGHACMB:2019:66](#) 16-04-2019

Uitspraken zonder ECLI

[Geschillencommissie Financiële Dienstverlening](#) 28-05-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 23-05-2019

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:946

Zaaknummer: 18/00480

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:911

Zaaknummer: 17/05609

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:912

Zaaknummer: 17/05610

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:948

Zaaknummer: 18/03125

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:816

Zaaknummer: 17/05606

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:817

Zaaknummer: 18/00690

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Artikel 1 Eerste Protocol bij het EVRM (EP EVRM). Artikel 2.13, 5.2 en 5.3 Wet inkomstenbelasting 2001 (tekst 2013 en 2014). Vermogensrendementsheffing box 3 in strijd met artikel 1 EP EVRM? Massaal bezwaarprocedure voor de jaren 2013 en 2014. Rechtstekort waarin de rechter kan voorzien?

De regeling van de vermogensrendementsheffing in de Wet inkomstenbelasting 2001 (box 3, inkomen uit sparen en beleggen) bevat een forfaitair rendementspercentage van vier procent. Bij de totstandkoming van dat percentage heeft de wetgever zich op het standpunt gesteld dat die vier procent voor een lange reeks van jaren haalbaar mag worden geacht zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat die vier procent voor de jaren 2013 en 2014 niet meer haalbaar was zonder dat belastingplichtigen daar (veel) risico voor hoeven te nemen. Het persbericht hierover is te vinden via: <https://www.rechtspraak.nl/Organisatie-en-contact/Organisatie/Hoge-Raad-der-Nederlanden/Nieuws/Paginas/Forfaitair-rendement-box-3-niet-meer-haalbaar-voor-de-jaren-2013-en-2014.aspx>

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:949

Zaaknummer: 18/03128

Rechters: G. de Groot, M.A. Fierstra, J. Wortel, A.F.M.Q. Beukers-van Dooren en P.A.G.M. Cools

RECHTSPRAAK

Rectificatie. Ex-deelnemers van de Miss India Holland-verkiezing (MIH-verkiezing) hebben zich negatief uitgelaten over eiser en de verkiezing op verschillende fora nadat zij hebben gehoord dat eiser verschillende meisjes seksueel heeft misbruikt. Eiser vordert het plaatsen van een rectificatie op de Facebookpagina's van gedaagden, in het AD en op de verschillende fora. De voorzieningenrechter wijst het verzoek af, omdat gelet op de ernst van deze vermeende misstanden, de keuze van gedaagden om toekomstige deelnemers hiervoor op een zakelijke wijze via de pers te waarschuwen, ondanks de verstreckende gevolgen die dit voor eiser en zijn onderneming heeft, voorshands verdedigbaar is.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 12-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:5968

Zaaknummer: C-09-572704-KG ZA 19-405

Rechters: S.J. Hoekstra-van Vliet

Advocaten: A. Ramsaroep en T. Bissessur

Wetsartikelen: 7 GW, 10 EVRM en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Gedaagde is veroordeeld voor moord op slachtoffer en poging tot doodslag op eiseres. De rechtbank benoemt een deskundige en stelt diverse vragen vast. Iedere verdere beslissing wordt aangehouden.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 12-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2019:5417

Zaaknummer: C/03/253960 / HA ZA 18-418

Rechters: J.R. Sijmonsma

Advocaten: T.D.D. Loeffen en M.J.J.E. Stassen

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Conclusie advocaat-generaal over beroep op noodweer(exces) naar aanleiding van een doodslag en vordering benadeelde partij wegens shockschade. De dochter van het slachtoffer heeft als gevolg van haar aanwezigheid bij de gewelddadige dood van haar vader shockschade (posttraumatisch stresssyndroom) geleden. In cassatie wordt de omvang van de toegewezen vergoeding voor shockschade (€ 35.000) bestreden. De conclusie strekt tot verwerping van het beroep, omdat het oordeel van het hof niet onbegrijpelijk is.

Strafrecht. Conclusie advocaat-generaal over beroep op noodweer(exces) naar aanleiding van een doodslag en vordering benadeelde partij wegens shockschade. Verdachte heeft het slachtoffer met een mes meerdere malen gestoken als gevolg waarvan het slachtoffer is komen te overlijden. De dochter van het slachtoffer heeft zich gevoegd als benadeelde partij en heeft € 35.000 toegewezen gekregen wegens shockschade. Zij was ten tijde van het misdrijf 13 jaar en heeft moeten zien hoe haar vader, met wie zij een goede band had, met een mes werd aangevallen. Vervolgens heeft zij naast haar bloedende/stervende vader op straat gezeten. Ten gevolge hiervan is zij gediagnosticeerd met het posttraumatisch stresssyndroom. In cassatie wordt de omvang van de toegewezen vergoeding voor shockschade bestreden. De advocaat-generaal concludeert tot verwerping van het beroep. De raadsman van de verdachte heeft slechts aangevoerd dat de stijgende tendens in de toegekende bedragen zoals die volgens hem naar voren komt uit een tweetal uitspraken, 'echt moet worden bekeken in een civiele procedure'. Enige inhoudelijke onderbouwing waarom dit niet zou kunnen plaatsvinden in een strafvorderlijke procedure, vindt de advocaat-generaal daarin niet terug. Ook ontbreekt enig verweer waarom het gevorderde bedrag van € 35.000, gelet op de duur en de intensiteit van het letsel en de verwachting ten aanzien van het herstel, te hoog zou zijn. De motivering van het hof komt de advocaat-generaal niet onbegrijpelijk voor.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 04-06-2019

ECLI: ECLI:NL:PHR:2019:581

Zaaknummer: 18/02450

Rechters: T.N.B.M. Spronken

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Het slachtoffer vordert vergoeding van materiële (€ 124,62) en immateriële schade (€ 6.000). De rechtbank wijst de vordering tot vergoeding van de materiële schade geheel toe. De immateriële schade stelt de rechtbank naar billijkheid vast op € 5.000 wegens pijn en letsel als gevolg van het bewezen verklaarde feit. Verder is met een brief van de behandelend psycholoog onderbouwd dat er ook psychische schade is veroorzaakt.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 04-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:5637

Zaaknummer: 09/818152-18

Rechters: W.G. de Boer, J. Eisses en R.E. Perquin

Advocaten: L. da Silva

Wetsartikelen: 6:95 BW, 6:101 BW en 287 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Ex-vriend steekt Utrechtse studente dood in haar woning. Veroordeling voor moord en belaging. De vader, moeder en broer van het slachtoffer voegen zich als benadeelde partij. De vader (€ 48.664,21) en moeder (€ 45.772,88) vorderen zowel materiële als immateriële schade. De broer vordert € 20.329,86 wegens shockschade. De rechtbank wijst de vorderingen van de vader en moeder tot vergoeding van materiële en immateriële schade (€ 30.000 per ouder) toe. De vordering van de broer wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Strafrecht. Ex-vriend steekt Utrechtse studente dood in haar woning. Veroordeling voor moord en belaging. De vader, moeder en broer van het slachtoffer voegen zich als benadeelde partij. De vader vordert € 48.664,21 bestaande uit materiële en immateriële schade. De moeder vordert € 45.772,88 bestaande uit materiële en immateriële schade. De broer vordert € 20.329,86 wegens shockschade. De vorderingen van de vader en moeder tot vergoeding van de materiële schade wordt geheel toegewezen. De rechtbank begroot de omvang van de shockschade voor elk van de ouders op € 30.000. Uit de slachtofferverklaring van de moeder blijkt dat zij het ontzettend moeilijk heeft gevonden dat zij het lichaam van haar dochter al die tijd niet heeft mogen zien of aanraken. Toen haar ouders eindelijk bij hun dochter mochten, werden zij – ook al waren haar vele verwondingen afgedekt met huidkleurige tape – geconfronteerd met haar zwaargehavende lichaam. Zowel bij de vader als de moeder is als gevolg van de directe confrontatie met de ernstige gevolgen van de moord op hun dochter PTSS gediagnostiseerd. Zij zijn daarvoor onder behandeling van (onder meer) een psycholoog. De rechtbank gaat ervan uit dat de ouders als gevolg van deze confrontatie langdurig ernstige klachten zullen ondervinden, en voor de verwerking van de traumatische gebeurtenissen langdurig zullen worden behandeld. De rechtbank is ervan overtuigd dat de dood van het slachtoffer ook op het leven van haar broer een desastreuze invloed heeft gehad, maar bij zijn vordering ontbreekt een nadere schriftelijke onderbouwing van een psychisch erkend ziektebeeld. Dit vraagt om nader en aanvullend onderzoek, maar omdat dit een onevenredige

belasting van het strafgeding zou opleveren wordt zijn vordering niet-ontvankelijk verklaard.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 04-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2019:2469

Zaaknummer: 16/659501-18 (P)

Rechters: R.L.M. van Opstal en I.G.C. Bij de Vaate

Wetsartikelen: 36f Sr, 6:106 Bw, 6:108 BW, 285b Sr en 289 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor bezit en vervaardigen kinderporno en het plegen van ontuchtige handelingen met eigen kind onder de 16 jaar. Slachtoffer vordert materiële (€ 134,02) en immateriële schade (€ 5.000). De materiële schade wordt geheel toegewezen, de immateriële schade gedeeltelijk. De rechtbank is van oordeel dat de immateriële schade tot een bedrag van € 3.000 een rechtstreeks gevolg is van het bewezen verklaarde feit en acht verdachte daarvoor aansprakelijk. Het overige deel is onvoldoende onderbouwd.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 03-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2019:2472

Zaaknummer: 02-705040-18

Rechters: E.J. Zuijdweg, J.A. van Voorthuizen en J.P.E. Mullers

Advocaten: N.A. Koole

Wetsartikelen: 139f Sr, 240b Sr en 247 Sr

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag op slachtoffer 1. Slachtoffer 1 en slachtoffer 3 voegen zich als benadeelde partij. Slachtoffer 1 vordert vergoeding van onder meer immateriële schade ter hoogte van € 25.000. De rechtbank acht een vergoeding van € 8.000 billijk. Slachtoffer 3 vordert reparatiekosten aan zijn auto, maar wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Strafrecht. Veroordeling voor voorwaardelijk opzet op de dood van slachtoffer 1. Slachtoffer 1 en slachtoffer 3 voegen zich als benadeelde partij. Slachtoffer 1 vordert vergoeding van verlies aan arbeidsvermogen, medische kosten, persoonlijke verzorging, huishoudelijke hulp, aanschaf apparatuur, autoschade, reis- en parkeerkosten, telefoonkosten en immateriële schade (€ 25.000). De rechtbank overweegt dat uit de aard van het bewezen verklaarde en het letsel logischerwijze volgt dat de aangever immateriële schade heeft geleden (cognitieve problemen, prikkelbaarheid en slaapproblemen). De rechtbank acht een vergoeding van € 8.000 billijk, omdat hij redelijk snel weer zijn werkzaamheden heeft kunnen hervatten en bovendien in psychische zin geen behandeling nodig heeft gehad. Slachtoffer 1 wordt niet-ontvankelijk verklaard ten aanzien van de vordering tot vergoeding van verlies aan arbeidsvermogen, medische kosten, persoonlijke verzorging, huishoudelijke hulp en aanschaf apparatuur, omdat deze schadeposten onvoldoende zijn onderbouwd. De reis- en parkeerkosten worden gedeeltelijk en de telefoonkosten geheel toegewezen. Slachtoffer 3 vordert reparatiekosten aan zijn auto, maar wordt niet-ontvankelijk verklaard omdat de rechtbank op dit punt tot vrijspraak is gekomen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 03-06-2019

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2019:5588

Zaaknummer: 09/842397-18

Rechters: V.J. de Haan, F.A.M. Veraart en P.G. Salvadori

Advocaten: I.A. van Straalen

Wetsartikelen: 287 Sr, 45 Sr en 36f Sr

RECHTSPRAAK

Ziektewet (ZW). ZW-uitkering terecht beëindigd. Uitleg beperking 1.9.9 FML. Appellante is geschikt voor de functie van koekjesverpakker.

Appellante is laatstelijk werkzaam geweest als medewerkster klantenservice. Op 13 maart 2015 heeft zij zich ziek gemeld met psychische klachten. In het kader van een eerstejaars ZW-beoordeling (EZWb) heeft een verzekeringsarts appellante belastbaar geacht met inachtneming van de beperkingen die zijn neergelegd in een Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) van 30 mei 2016. Appellante heeft aangevoerd dat de functie van inpakker koekjes met SBC-code 111190 niet geschikt is voor haar. In de functie moet gewerkt worden op een vloer die glad is door koekkruimels en vet. Volgens appellante vraagt dit een bovennormale alertheid van haar, terwijl zij hier niet toe in staat is volgens de beperking die is aangenomen bij het item 1.9.9 in de FML van 21 december 2016. Appellante heeft verwezen naar de uitspraak van 28 juni 2017, ECLI:NL:CRVB:2017:2229, waarin is overwogen dat gladde vette vloeren een risico vormen voor iedereen. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft bij aanvullend rapport van 11 september 2017 overtuigend en inzichtelijk gemotiveerd dat de functie van inpakker koekjes geschikt is. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat deze arbeidsdeskundige heeft overlegd met de verzekeringsarts bezwaar en beroep over de signalering bij item 1.9.9. Toegelicht is dat de beperking bij item 1.9.9 vooral dient om te voorkomen dat bij verslapping van de aandacht er direct een dusdanig gevaarlijke situatie ontstaat dat (ernstig) letsel kan worden opgelopen, zoals bijvoorbeeld bij verkeersdeelname of bij het werken met een gevaarlijke machine. In een dergelijke situatie is voortdurende ofwel een bovennormale alertheid noodzakelijk en hiervoor is appellante beperkt. Van een in die mate gevaarlijke situatie is in de functie van inpakker koekjes geen sprake. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 29-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1802

Zaaknummer: 17/5145 ZW

Rechters: B.J. van de Griend

Advocaten: O.H.G. Daane Bolier en A.J.G. Lindeman

RECHTSPRAAK

Tussenvonnis. Door twee achteropaanrijdingen liep eiser chronische pijnklachten op. Eiser stelt dat aan het rapport van de aangewezen verzekeringsarts gebreken kleven en dat het daarom niet ten grondslag kan worden gelegd aan een arbeidsdeskundig onderzoek. De rechtbank oordeelt dat het rapport op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en de conclusies logisch voortvloeien uit de stukken/bevindingen. De rechtbank heeft op bepaalde punten wel behoefte aan nadere toelichting en houdt iedere beslissing aan.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:4602

Zaaknummer: C/10/495724 / HA ZA 16-191

Rechters: P.F.G.T. Hofmeijer-Rutten, W.J. van den Bergh en S.M. den Hollander

Advocaten: J.L. van Schoonhoven en P. Oskam

Wetsartikelen: 197 Rv

RECHTSPRAAK

werkneemster/Stichting Pergamijn

Arbeidsrecht. Werkneemster valt op trap tijdens een re-integratietraject op locatie. Werkgeversaansprakelijkheid op grond van artikel 7:658 BW dan wel artikel 7:611 BW afgewezen, nu niet vast is komen te staan dat sprake is van een (voldoende nauwe) band met het werk

Feiten

Werkneemster is op 1 augustus 2009 in dienst getreden bij Stichting Pergamijn (hierna: 'Pergamijn'), laatstelijk in de functie van huishoudelijk medewerkster. Op 3 februari 2014 is werkneemster arbeidsongeschikt wegens ziekte geworden. Werkneemster is door de bedrijfsarts doorverwezen voor een curatieve behandeling naar het Medisch Centrum X. Op verzoek van werkneemster is zij in het kader van re-integratie overgedragen aan Top-Care Health Services, dat is aangesloten bij de Stichting Ciran (hierna: 'Ciran'). Op 22 september 2014 heeft werkneemster zich hersteld gemeld. Op 29 september 2014 hebben partijen een vaststellingsovereenkomst ondertekend. Op 6 oktober 2014 heeft werkneemster deelgenomen aan een tweedaagse seminar 'levenskunst', als onderdeel van het door Ciran aangeboden re-integratietraject. Werkneemster is die avond gevallen op een trap. Werkneemster meldt zich op 27 oktober 2014 weer arbeidsongeschikt. In de onderhavige procedure vordert werkneemster dat Pergamijn wordt veroordeeld tot betaling van een bedrag van € 53.732, wegens de door werkneemster geleden en nog te lijden schade als gevolg van het haar op 6 oktober 2014 overkomen ongeval. De kantonrechter heeft de vordering van werkneemster afgewezen. Tegen dit oordeel keert werkneemster zich in hoger beroep.

Oordeel

Pergamijn kan noch op grond van artikel 7:658 BW noch op grond van artikel 7:611 BW aansprakelijk worden gehouden voor het ongeval. Artikel 7:658 BW mist toepassing, nu niet vast is komen te staan dat sprake is van een (voldoende nauwe) band met het werk. Daarbij is van belang dat partijen op 29 september 2014 een vaststellingsovereenkomst hebben

ondertekend, inhoudende dat de arbeidsovereenkomst tussen partijen met ingang van 1 december 2014 met wederzijds goedvinden zal eindigen. Voorts is van belang dat het seminar deel uitmaakte van het door Ciran aangeboden re-integratietraject en dat het ongeval heeft plaatsvonden op een locatie van het Tibetaanse Instituut X. Doordat partijen een vaststellingsovereenkomst hadden gesloten, had werkneemster geen verplichtingen meer jegens Pergamijn. Ook vormde het seminar geen verplicht onderdeel van het traject bij Ciran. Pergamijn wist niet, en hoefde ook niet te weten, dat werkneemster haar re-integratietraject op 6 oktober 2014 zou vervolgen op locatie A. Zij had geen zeggenschap over die locatie en kon ook geen invloed uitoefenen op de veiligheid daarvan. Niet valt in te zien wat Pergamijn had kunnen doen om het ongeval te voorkomen. Derhalve kan niet worden gezegd dat werkneemster het ongeval is overkomen in de uitoefening van haar werkzaamheden in de zin van artikel 7:658 BW. Bovendien is niet gebleken dat de val van werkneemster heeft plaatsgevonden in omstandigheden die zodanige risico's voor dit soort ongevallen opleveren dat de uit artikel 7:658 BW voortvloeiende en op Pergamijn als werkgever rustende zorgplicht meebracht dat zij maatregelen had moeten treffen en aanwijzingen had moeten geven om te voorkomen dat werkneemster de gestelde schade zou lijden. Ten slotte blijkt uit de verklaring van werkneemster van het pleidooi dat de trap wel verlicht was. Volgens werkneemster gaven de lampen op de trap onvoldoende licht. In de brochure van Ciran voor het seminar was vermeld: 'Neem een zaklamp mee; het kan in de avonduren donker zijn'. Indien al een zorgplicht op Pergamijn rustte, heeft zij daarmee aan haar zorgplicht voldaan (via Ciran). Het vorenstaande brengt mee dat ook het beroep op artikel 7:611 BW faalt. De deelname aan het seminar in A was niet, in elk geval niet meer, als werkgerelateerd aan te merken. Werkneemster heeft aangevoerd dat Pergamijn conform artikel 6:76 BW aansprakelijk is voor de gedragingen van Ciran. Het hof volgt werkneemster hierin niet. Er gold geen zorgplicht voor Pergamijn. Mochten Pergamijn en Ciran wel een zorgplicht hebben gehad, dan hebben zij daaraan met de aanwijzing om een zaklamp mee te nemen voldaan. Het vonnis waarvan beroep dient te worden bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2019:1988

Zaaknummer: 200.215.532_01

Rechters: J.P. Mulder, M.E. Smorenburg en B. Kloppert

Advocaten: H.G.M. Hilkens en C.A.H. Lemmens

Wetsartikelen: 6:76 BW, 7:611 BW en 7:658 BW

RECHTSPRAAK

Gezondheidsklachten en wegvallen opdrachten wegens stelselmatig publiceren negatieve berichten. Verbod gevorderd dat gedaagden zich tegenover derden over eisers uitlaten of contact met hun zoeken. Ook vorderen eisers alle berichtgeving over eisers te verwijderen. Vorderingen toegewezen.

Vanaf 2013 publiceren gedaagden stelselmatig negatieve berichten over eisers waardoor opdrachten wegvielen en eiser 1 gezondheidsklachten kreeg. Eisers vorderen om gedaagden te verbieden zich tegenover derden over eisers uit te laten of contact met hun te zoeken en alle berichtgeving over eisers te verwijderen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat gedaagden onrechtmatig jegens eiser 1 hebben gehandeld door hem gedurende meerdere jaren met opzet publiekelijk zo veel mogelijk af te branden. Het is evident dat de gevolgen voor eiser 1 met betrekking tot zijn gezondheid ernstig zijn en dat eisers daarnaast schade hebben geleden door het terugtrekken van opdrachtgevers. De vorderingen worden toegewezen.

Instantie: Rechtbank Noord-Holland

Datum uitspraak: 28-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2019:4521

Zaaknummer: C/15/287263 / KG ZA 19-227

Rechters: D.P. Ruitinga

Advocaten: E.J.H. Reitsma en M. Zwennes

RECHTSPRAAK

Het enkele bezit van een originele polis biedt geen voldoende grondslag voor een aanspraak van nabestaanden tot uitkering van een levensverzekering. Een en ander mede gezien het tijdverloop. Klacht ongegrond.

Levensverzekering. Het enkele bezit van een originele polis biedt geen voldoende grondslag voor een aanspraak tot uitkering van een levensverzekering. De polis levert slechts het bewijs op van het feit dat er op enig moment een overeenkomst van levensverzekering is gesloten. Consument is niet geslaagd in het bewijs dat zij moet worden aangemerkt als uitkeringsgerechtigde op de polis. Gezien het tijdverloop (vijftig jaar na einddatum verzekering en zestig jaar na sluiten van de verzekering) en de betwisting door verzekeraar van het recht op uitkering, is de Commissie van mening dat het aan consument is om aan te tonen dat de uitkering op de polis nog niet heeft plaatsgevonden. Consument is niet geslaagd in dit bewijs. De Commissie wijst de vordering van consument af.

Instantie: Geschillencommissie Financiële Dienstverlening

Datum uitspraak: 28-05-2019

Zaaknummer: 2019-371

RECHTSPRAAK

Automobilist heeft een fietser aangereden die op de autorijbaan tegen het verkeer in fietste. De automobilist beroept zich op overmacht en vordert dat Vivat (WAM-verzekeraar van automobilist) de opgebouwde schadevrije jaren herstelt en te veel betaalde premie terugbetaald. De kantonrechter wijst de vordering toe. Het was zo onwaarschijnlijk dat een fietser zich op die plek zou bevinden dat de automobilist hier geen rekening mee behoefde te houden.

Een automobilist heeft een fietser aangereden die op de autorijbaan tegen het verkeer in fietste. De fietser liep hierbij ernstig letsel op. Vivat (WAM-verzekeraar van de automobilist) heeft hierna de bonus-maluskorting van de automobilist verlaagd, schadevrije jaren verminderd en de premie verhoogd. De automobilist beroept zich op overmacht en vordert dat Vivat de opgebouwde schadevrije jaren herstelt en te veel betaalde premie terugbetaald. Gelet op de verkeerssituatie en de omstandigheden ter plaatse concludeert de kantonrechter dat het zo onwaarschijnlijk was dat een fietser zich op die plek zou bevinden, dat de automobilist met deze gedraging (fout) geen rekening hoefde te houden. Voorts maakt de omstandigheid dat hij (nog) bezig was met het maken van de bocht, dan wel deze net had afgerond, dat de automobilist onmogelijk tijdig heeft kunnen anticiperen op de plots tegemoetkomende fietser. Van de automobilist kon redelijkerwijs ook niet verwacht worden dat hij langer naar rechts was blijven kijken om te controleren of daar vandaan verkeer kwam, zoals Vivat aanvoert. De automobilist diende immers rekening te houden met de veel plausibelere mogelijkheid dat van links verkeer kwam. Bovendien is voldoende gesteld dat hij in ieder geval vóór het maken van de bocht zowel naar links als naar rechts heeft gekeken, omdat vanwege het tijdelijk omgelegde fietspad van beide richtingen verkeer kon komen. Tot slot kan in de snelheid waarmee hij reed evenmin een verwijt aan zijn zijde worden gevonden. De kantonrechter wijst de vordering toe.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 27-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2019:4002

Zaaknummer: 7092222 CV EXPL 18-16447

Rechters: L. van Berkum

Advocaten: J.P.M. van Gilse en W.S. Oostveen-Kouwenhoven

Wetsartikelen: 185 WVV

RECHTSPRAAK

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). WIA-uitkering terecht beëindigd. Zorgvuldig medisch onderzoek en juist vastgestelde Functionele Mogelijkhedenlijst (FML). De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak. Toekenning immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Appellant is laatstelijk werkzaam geweest als schoenverkoper. Hij heeft zich op 26 maart 2007 ziek gemeld in verband met een acuut hartinfarct. In 2013 is opnieuw medisch en arbeidskundig onderzoek gedaan. Bij besluit van 25 april 2013 is vastgesteld dat appellant nog steeds recht heeft op een loonaanvullingsuitkering. De mate van arbeidsongeschiktheid is met ingang van 26 april 2013 vastgesteld op 51,41 procent. Appellant heeft gesteld dat in de Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) onvoldoende rekening is gehouden met zijn lichamelijke en psychische klachten. Hiervan is niet gebleken. Appellant heeft geen andere objectief medische gegevens in geding gebracht die afbreuk doen aan de bevindingen en conclusies van die psychiater. Geen aanleiding om de voor appellant vastgestelde belastbaarheid voor onjuist te houden. Appellant moet – uitgaande van de juistheid van de vastgestelde belastbaarheid – in staat geacht worden de voor hem passend geachte functies te verrichten. De arbeidsdeskundige heeft in voldoende mate inzichtelijk gemaakt dat de belasting van de functies in overeenstemming is met de FML. De gesignaleerde mogelijke overschrijdingen van de belastbaarheid zijn toereikend gemotiveerd. De Raad bevestigt de aangevallen uitspraak. Toekenning immateriële schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1812

Zaaknummer: 15/3946

Rechters: M.M. van der Kade

Advocaten: E.R. Lambooy

RECHTSPRAAK

Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo). Afwijzing verzoek om toekenning van onder meer een periodieke uitkering en voorzieningen voor huishoudelijke hulp. Niet voldoende aannemelijk dat het door appellante ervaren oorlogsgeweld valt onder het toepassingsbereik van de Wubo. Ook staan de psychische en lichamelijke klachten van appellante niet in verband met het door haar meegemaakte oorlogsgeweld.

Appellante, geboren in 1943, heeft in mei 2016 een aanvraag ingediend om toekenningen op grond van de Wet uitkeringen burger-oorlogsslachtoffers 1940-1945 (Wubo). Appellante heeft vermeld dat zij in de ouderlijke woning aan de [straatnaam 1] een huiszoeking (inval) heeft meegemaakt waarbij werd gevraagd naar de buit van een overval door een knokploeg op het distributiekantoor in [woonplaats 3], dat daarnaast sprake is geweest van een inkwartiering van Duitsers in de ouderlijke woning en dat zij beschietingen aan de [straatnaam 2] in [woonplaats 2] heeft meegemaakt. De huiszoekingen en de inkwartiering van Duitsers vallen niet onder het toepassingsbereik van de Wubo. Deze gebeurtenissen zijn niet op één lijn te stellen met doodslag en executie (zie ECLI:NL:CRVB:2015:2656). Verder is niet gebleken dat appellante direct betrokken is geweest bij de beschietingen. Ook kan niet worden vastgesteld dat appellante psychisch of lichamelijk letsel heeft opgelopen dat heeft geleid tot blijvende invaliditeit zoals bedoeld in de Wubo. De door appellante ondervonden klachten zijn degeneratief en leeftijdsgebonden. Voor de verzochte toekenningen voor onder andere huishoudelijke hulp is het causaliteitsvereiste niet van toepassing, maar moet wel sprake zijn van enige mate van blijvende causale invaliditeit. Dit is niet gebleken. De verzoeken van appellante worden afgewezen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1758

Zaaknummer: 18/1471 WUBO

Rechters: A. Beuker-Tilstra

RECHTSPRAAK

Algemene nabestaandenwet (ANW). Verzoek toekenning nabestaandenuitkering is afgewezen, omdat appellante minder dan 45 procent arbeidsongeschikt is. Voldoende medische en arbeidskundige grondslag. Juiste FML.

In verband met het overlijden van haar echtgenoot op 12 april 2016 heeft appellante op 10 mei 2016 een nabestaandenuitkering aangevraagd, omdat zij zich meer dan 45 procent arbeidsongeschikt achtte. Op verzoek van de Sociale Verzekeringsbank (SVB) heeft het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) vervolgens medisch en arbeidskundig onderzoek verricht naar de mate van arbeidsongeschiktheid van appellante. Bij besluit van 17 augustus 2016 heeft de SVB geweigerd aan appellante een nabestaandenuitkering toe te kennen, omdat zij minder dan 45 procent arbeidsongeschikt is. Voldoende medische en arbeidskundige grondslag. Juiste Functionele Mogelijkhedenlijst (FML). De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1755

Zaaknummer: 18/1116 ANW

Rechters: M.A.H. van Dalen-van Bekkum

Advocaten: M.G. Vos en A. Marijnissen

RECHTSPRAAK

Mensenrechten. Soldaat wordt neergeschoten door officier van dienst en overlijdt in het ziekenhuis aan zijn verwondingen. Vader claimt dat Armenië gefaald heeft het recht op leven van zijn zoon te beschermen en klaagt over de onmogelijkheid om vergoeding van immateriële schade te claimen (verzoekt € 300.000). Het EHRM oordeelt dat erkenning van schending van het recht op leven blijkt uit de tuchtprocedure tegen de militaire bevelhebbers. Het EHRM wijst immateriële schadevergoeding toe tot een bedrag van € 15.000.

Mensenrechten. De officier van dienst verweet een soldaat dat hij zonder toestemming was binnengekomen en op slippers liep in plaats van legerschoeisel. Hoewel de soldaat zijn fout toegaf en probeerde de ruimte te verlaten, schold de officier hem uit en duwde hem tegen de muur. Vervolgens richtte hij zijn geweer op het hoofd van de soldaat en schoot waarna deze in het ziekenhuis overleed. De vader stelt dat Armenië gefaald heeft het recht op leven van zijn zoon te beschermen en klaagt over de onmogelijkheid zijn immateriële schade (verzoekt € 300.000) vergoed te krijgen. Het EHRM is bereid te aanvaarden dat, in de bijzondere omstandigheden van de onderhavige zaak, de tuchtprocedure tegen de bevelhebbers van de militaire eenheid een erkenning door de binnenlandse autoriteiten betekende van de schending van de positieve verplichting om het recht op leven van de zoon van de verzoeker te beschermen. Ten aanzien van de immateriële schade oordeelt het EHRM dat er geen effectief rechtsmiddel openstond voor de verzoeker nu de Armeense wet geen mogelijk bood om immateriële schade vergoed te krijgen. Naar het oordeel van het EHRM is de mogelijkheid voor nabestaanden om schadevergoeding te krijgen voor geleden immateriële schade als gevolg van het verzuim van de autoriteiten om het recht op leven van een kind te beschermen, een essentieel onderdeel van een effectief rechtsmiddel (art. 13 EVRM). Het EHRM wijst een vergoeding van € 15.000 toe.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 23-05-2019

Zaaknummer: 57129/10

RECHTSPRAAK

Wet buitengewoon pensioen 1940-1945. Afwijzing toekenning op grond van de Wet buitengewoon pensioen. Geen aanknopingspunten in de beschikbare medische gegevens tot heden voor een ‘rode draad’ van disfunctioneren als gevolg van een verstoring van levensomstandigheden door het oorlogsverzet van de vader van appellante.

Appellante, geboren in 1943, heeft in mei 2016 verzocht om toekenningen op grond van de Wet buitengewoon pensioen 1940-1945. In dat verband heeft zij gesteld dat zij psychisch letsel heeft overgehouden aan het verzet van haar vader. In de beschikbare medische gegevens zijn geen aanknopingspunten gevonden voor het standpunt dat appellante gedurende haar (ruim) eerste levensjaar op zodanige wijze is geconfronteerd geweest met het verzet van haar vader dat hierdoor een verstoring van haar levensomstandigheden is opgetreden met als gevolg een continue lijn (‘rode draad’) van disfunctioneren tot heden. Aandachtsgebieden hierbij zijn onder meer school- en beroepsopleiding, beroepsleven, relaties, huwelijk en psychische ziektegeschiedenis. De Raad heeft dit beleid in vaste rechtspraak aanvaardbaar geoordeeld (zie de uitspraak van 8 november 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3508). Het verzoek wordt afgewezen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 23-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1757

Zaaknummer: 18/1473 BPW

Rechters: A. Beuker-Tilstra

RECHTSPRAAK

X/Y

Gezondheidsrecht. Een patiënte stelt zich op het standpunt dat haar psychiater onzorgvuldig heeft gehandeld door geen onderzoek te doen naar schildklierafwijkingen. Onderzoek was noodzakelijk omdat haar antipsychotica zijn verstrekt. De Rechtbank Rotterdam volgt haar daarin niet; er waren ten tijde van de behandeling geen afwijkingen die duiden op een schildklierprobleem. Onderzoek kon dan ook niet worden verwacht.

Feiten

Mevrouw X., hierna patiënte, is van oktober 1998 tot augustus 2007 onder behandeling geweest bij Yulius (voorheen De Grote Rivieren en daarvoor Regionale Instelling voor Ambulante Geestelijke Gezondheidszorg (RIAGG) Dordrecht). Er was sprake van een geneeskundige behandelovereenkomst tussen partijen.

Voorafgaand aan de start van deze behandeling, februari 1997, is bij patiënte op verzoek van de huisarts bloedonderzoek verricht. Hieruit bleek dat de TSH-waarde in het bloed 4,5 mU/l bedroeg. De waarde werd bij Yulius niet bekend.

In december 1998 is door de behandelend psychiater geconcludeerd dat er bij patiënte sprake was van een aanpassingsstoornis met angstige en depressieve kenmerken en forse relatieproblematiek. Zij is in psychotherapie gegaan bij een psycholoog van Yulius.

In de periode van 2001 tot 2008 heeft psychiater Goedhart aan patiënte antipsychotica en antidepressiva voorgeschreven. De laatste controleafpraak bij psychiater Goedhart heeft In augustus 2007 plaatsgevonden. In diezelfde periode vond op verzoek van de huisarts opnieuw bloedonderzoek plaats. De TSH-waarde was toen 11 mU/l. Ook deze waarde werd bij Yulius niet bekend.

Bij een op verzoek van de huisarts op 30 augustus 2010 uitgevoerd bloedonderzoek is een TSH-waarde van 108 mU/l vastgesteld. Na deze uitslag is bij patiënte de diagnose

hypotheroïde gesteld en is behandeling met het middel Thyrox gestart. In oktober 2011 is bij haar de ziekte van Hashimoto gediagnosticeerd. Deze ziekte duidt op een weinig actieve schildklier met opflakkingen van een overactieve schildklier.

Patiënte heeft zich op het standpunt gesteld dat haar geen antipsychotica verstrekt hadden mogen worden, zulks in verband met haar slecht werkende schildklier. Zij heeft om die reden tegen psychiater Goedhart een klacht ingediend bij het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (RTG). De klacht is afgewezen. Volgens het RTG waren er geen aanwijzingen waaruit de psychiater had moeten afleiden dat patiënte met somatische problemen kampte. Er was daarom ook geen reden voor contact met de huisarts.

Het beroep van patiënte is door het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg verworpen.

Patiënte heeft vervolgens de onderhavige zaak aanhangig gemaakt. Zij vordert de verklaring voor recht dat Yulius toerekenbaar is tekortgeschoten in de uitvoering van de behandelovereenkomst c.q. onrechtmatig heeft gehandeld. Tevens vordert zij de betaling van een schadevergoeding. Zij blijft van mening dat de psychiater niet zorgvuldig heeft gehandeld.

Oordeel

De rechtbank heeft de vorderingen van patiënte afgewezen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft de psychiater niet onzorgvuldig gehandeld. Relevant in dat verband is onder meer dat Yulius niet uit zichzelf contact had hoeven opnemen met de huisarts, omdat bij Yulius niets bekend was over de afwijkende TSH-waarden. Een psychiater hoeft ook niet standaard een bloedonderzoek te verrichten, als er geen aanwijzingen zijn voor een schildklierprobleem. De klachten die patiënte heeft geuit passen bij psychische stoornissen en diverse overige aandoeningen.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:4047

Zaaknummer: C/10/560947 / HA ZA 18-990

Advocaten: mr. C.W.M. Verberne

RECHTSPRAAK

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). Hartinfarct. Deskundigenbericht geeft aanleiding tot herziening percentage arbeidsongeschiktheid. Appellante is volledig en duurzaam arbeidsongeschikt en maakt aanspraak op een Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten (IVA)-uitkering. Immateriële schadevergoeding wegens overschrijding redelijke termijn.

Appellante heeft zich op 5 november 2006 ziek gemeld voor haar werk als verzorgende IG bij [Stichting] voor gemiddeld 24,54 uur per week, in verband met de gevolgen van een hartinfarct. Appellante heeft in hoger beroep – onder verwijzing naar de gronden in bezwaar en beroep en naar de informatie van de behandelend sector – kort samengevat gesteld dat haar (duurzame) beperkingen zodanig zijn dat sprake is van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid en dat zij daarom in aanmerking komt voor een Inkomensvoorziening Volledig Arbeidsongeschikten (IVA)-uitkering. Om meer inzicht te verkrijgen in de beperkingen van appellante als gevolg van haar hartklachten heeft de Raad de cardioloog prof. dr. Deckers als deskundige benoemd teneinde van verslag en advies te dienen. De ingeschakelde deskundige heeft zijn rapport overtuigend gemotiveerd en de inhoud daarvan en nadere reactie zijn inzichtelijk en consistent. De deskundige heeft uiteengezet dat de beperkingen van appellante zijn onderschat en dat die beperkingen voor het verrichten van arbeid tevens als duurzaam moeten worden beschouwd. De beschikbare, zeer uitgebreid gemotiveerde informatie van de behandelend sector ondersteunt dit standpunt. Het bestreden besluit berust dus op een onjuiste medische grondslag. Dit leidt ertoe dat het hoger beroep slaagt. De redelijke termijn is met ruim vijf maanden in de rechterlijke fase overschreden. Proceskosten.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 17-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1684

Zaaknummer: 15/7638 WIA

Rechters: M.M. van der Kade, M.A.H. van Dalen|van Bakkum en F.J.L. Pennings

Advocaten: S.S. Sahtoe

RECHTSPRAAK

Algemene nabestaandenwet (ANW). Verzoek toekenning nabestaandenuitkering is afgewezen. Ten tijde van overlijden was de echtgenote van appellant niet verzekerd voor de ANW.

Appellant woont in Servië. Zijn echtgenote heeft in Nederland gewoond en gewerkt. Op [datum van overlijden] 2012 is de echtgenote van appellant in Servië overleden. Zij ontving tot haar overlijden een uitkering ingevolge de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO). Naar aanleiding van het overlijden van zijn echtgenote heeft appellant een nabestaandenuitkering ingevolge de Algemene nabestaandenwet (ANW) aangevraagd. Deze aanvraag is geweigerd, omdat de echtgenote van appellant ten tijde van haar overlijden niet verzekerd was voor de ANW. Volgens artikel 13 ANW is verzekerd krachtens die wet degene die ingezetene is of die geen ingezetene is, maar ter zake van in Nederland in dienstbetrekking verrichte arbeid aan de loonbelasting is onderworpen. Nu de echtgenote van appellant ten tijde van haar overlijden in Servië woonde en niet meer in Nederland werkte, was zij toen op grond van deze bepaling niet verzekerd voor de ANW. Niet is gebleken dat de echtgenote van appellant gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om zich vrijwillig te verzekeren. De nabestaandenuitkering is terecht geweigerd.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 17-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1686

Zaaknummer: 17/488o ANW

Rechters: M.A.H. van Dalen-van Bakkum

Advocaten: K. Verbeek

RECHTSPRAAK

Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR). Afwijzing verzoek om toekenning. Aanvraag valt buiten het temporele toepassingsbereik van de AOR.

Oorlogsletsel. Appellant, geboren in 1952, heeft in september 2017 verzocht om toekenningen op grond van de Algemene Oorlogsongevallenregeling (AOR). De Raad volgt verweerder in het standpunt dat onvoldoende aannemelijk is geworden dat de gebeurtenis in Soerabaja waarbij een groep van pemoeda's het erf opkwam en er een dreigende situatie ontstond, heeft plaatsgevonden ná 1 februari 1954. Die gebeurtenis kan om die reden niet als een AOR-omstandigheid worden aangemerkt. Wat ter zitting nog naar voren is gebracht, geeft geen aanleiding anders te oordelen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 16-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1633

Zaaknummer: 18/2633 AOR

Rechters: C.H. Bangma

RECHTSPRAAK

werknemer/werkgever

Arbeidsrecht. Deelgeschil. Werkgever aansprakelijk geacht voor bedrijfsongeval werknemer bij inlener. Dat werkgever geen informatie heeft van inlener over de toedracht van het ongeval komt voor zijn rekening en risico.

Feiten

Werknemer was vanaf 24 juli 2016, krachtens een arbeidsovereenkomst fase A met uitzendbeding, in dienst van Port Montage in de functie van pijpfitter. Werknemer heeft de Portugese nationaliteit en is de Nederlandse taal niet (goed) machtig. Vanaf 25 juli 2016 tot en met 16 augustus 2016 is werknemer door Port Montage uitgeleend aan Vancom. Vancom heeft op haar beurt werknemer te werk gesteld bij I.T.A. Group BVBA (hierna: ITA) in België. Op 16 augustus 2016 was werknemer werkzaam bij ITA. Op het bedrijfsterrein van ITA is werknemer op voornoemde dag een ongeval overkomen waarbij hij met zijn linkerarm in een kolomboormachine in werking terecht is gekomen. Als gevolg van het ongeval is de onderarm van werknemer op verschillende plaatsen gebroken en moest een deel van de duim geamputeerd worden. Bij brief van 22 mei 2018 heeft werknemer Port Montage aansprakelijk gesteld. Werknemer verzoekt in een deelgeschilprocedure de kantonrechter om te oordelen dat Port Montage aansprakelijk is en haar te veroordelen tot vergoeding van zowel materiële als immateriële schade.

Oordeel

De kantonrechter is, anders dan Port Montage heeft aangevoerd, van oordeel dat het onderhavige verzoek zich wel leent voor behandeling in een deelgeschilprocedure. Hoewel de kantonrechter begrijpt dat Port Montage zich vanwege het niet, althans onvoldoende, verstrekken van informatie door ITA en/of Vancom, geconfronteerd ziet met een probleem ten aanzien van haar (bewijs) positie, kan niet worden gesteld dat zij ten opzichte van werknemer in haar bewijspositie is geschaad. Port Montage is immers in ieder geval al sinds 22 mei 2018 bekend met de aansprakelijkheidsstelling, zodat zij er in de tussenliggende periode bijvoorbeeld voor had kunnen kiezen om via een kortgedingprocedure alsnog te trachten de

door haar benodigde informatie te verkrijgen. Dit heeft zij echter niet gedaan. Dat Port Montage niet beschikt over de door haar verlangde informatie kan dan ook niet aan werknemer worden tegengeworpen. Bovendien richt het verzoek zich enkel op het vaststellen van de aansprakelijkheid. Een oordeel over de aansprakelijkheid kan eraan bijdragen dat de impasse tussen partijen wordt doorbroken. Ten aanzien van het verweer van Port Montage met betrekking tot de aansprakelijkheid wordt als volgt overwogen. Als onbetwist kan worden vastgesteld dat werknemer een ongeval op het werk is overkomen waarbij hij schade heeft geleden. In het onderhavige geval heeft werknemer Port Montage aangesproken. Nu vaststaat dat er een ongeval op het werk heeft plaatsgevonden, leidt dit er in beginsel toe dat Port Montage aansprakelijk is, tenzij zij aantoonst dat zij niet is tekortgeschoten in haar zorgplicht als bedoeld in artikel 7:658 lid 1 BW. Daarbij geldt dat Port Montage voor een tekortschieten van ITA en/of Vancom in die zorg als voor eigen tekortschieten aansprakelijk is. Port Montage heeft weliswaar haar stelling, inhoudende dat zij als uitlener haar zorgplicht is nagekomen voldoende geconcretiseerd, maar ten aanzien van de zorgplicht van ITA en/of Vancom heeft zij volstaan met de stelling dat zij bij gebrek aan informatie niet kan uitsluiten dat ITA en/of Vancom aan hun zorgplicht hebben voldoen en zij de stelling van werknemer, inhoudende dat niet aan de zorgplicht is voldaan, bij gebrek aan wetenschap betwist. Naar het oordeel van de kantonrechter heeft Port Montage gelet op het voorgaande weliswaar betwist dat zij haar zorgplicht niet is nagekomen, maar zij heeft die betwisting onvoldoende gemotiveerd. Dat aan de zorgplicht is voldaan mag niet snel worden aangenomen. Door geen informatie te geven over de toedracht van het ongeval, dan wel te concretiseren op welke wijze aan de zorgplicht is voldaan, door met name ITA en/of Vancom, wordt aan de stellingen van Port Montage onvoldoende handen en voeten gegeven. In rechte moet er dan ook van uitgegaan worden dat Port Montage niet aan haar zorgplicht heeft voldaan. Voor zover Port Montage zich heeft willen beroepen op eigen schuld van werknemer, wordt overwogen dat daarvoor slechts in uitzonderingsgevallen plaats is. Dat sprake is geweest van opzet dan wel bewuste roekeloosheid is voorts gesteld noch gebleken. Vorenstaande overwegingen leiden tot het oordeel dat Port Montage ten opzichte van werknemer aansprakelijk is voor de schade die hij heeft geleden en nog zal lijden.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 08-05-2019

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2019:3704

Zaaknummer: 7487386 VZ VERZ 19-1019

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: M.R. Minekus en M.J. van Hilten

Wetsartikelen: 7:658 BW en 1019w-1019cc Rv

RECHTSPRAAK

Arbeidsomstandighedenwet (AW). Onterecht ontslag op grond van langdurige arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 98 Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR). Niet gebleken dat duurzame re-integratie binnen redelijke termijn niet mogelijk is. Er had nader onderzocht moeten worden of sprake was van een tijdelijke terugval.

Appellant is sinds 1 augustus 2011 aangesteld in de functie van [functie 1] bij het detentiecentrum van de Dienst Justitiële Inrichtingen (DJI) voor gemiddeld 36 uur per week. Hij is sinds 16 juli 2012 als gevolg van een auto-ongeval arbeidsongeschikt geweest voor zijn eigen functie en is, na een periode van re-integratie in de aangepaste functie van [functie 2] bij de [PI], per 1 januari 2014 volledig hersteld gemeld. Appellant was op dat moment nog niet in staat om met de auto naar [detentiecentrum] te komen en heeft tot 1 april 2014 werkzaamheden verricht bij de [PI]. Op 1 april 2014 heeft appellant zich wederom ziek gemeld en is een nieuw re-integratietraject gestart in zijn eigen functie bij [detentiecentrum]. Appellant is bij brief van 17 oktober 2016 in kennis gesteld van het voornemen om hem eervol te ontslaan wegens langdurige arbeidsongeschiktheid. Ingevolge artikel 98 lid 1 aanhef en onder f Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) kan de ambtenaar worden ontslagen op grond van ongeschiktheid tot het verrichten van zijn arbeid wegens ziekte. Zoals de Raad eerder heeft overwogen (uitspraak van 3 oktober 2013, ECLI:NL:CRVB:2013:1936) moet de beoordeling door het bestuursorgaan van de mogelijkheid van duurzame re-integratie worden bezien vanuit de situatie kort voor of ten tijde van de ontslagverlening en zien op een redelijke termijn daarna. De minister heeft zich in redelijkheid nog niet op het standpunt kunnen stellen dat duurzame re-integratie in arbeid die aansluit bij de benutbare mogelijkheden van appellant niet binnen een redelijke termijn te verwachten was. Het bestreden besluit is hiermee onzorgvuldig tot stand gekomen en komt voor vernietiging in aanmerking. Dit betekent dat het dienstverband van appellant met terugwerkende kracht tot 1 februari 2017 is hersteld. Partijen zullen zich nader moeten beraden over de hierdoor ontstane situatie.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 02-05-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1549

Zaaknummer: 18/1514 AW

Rechters: H. Lagas, N.J. van Vulpen-Grootjans en A. Beuker-Tilstra

Advocaten: M.M. Pasman, E. Verloot en J. Hardeman

RECHTSPRAAK

Conclusie procureur-generaal. Onrechtmatige daad van politiekorps dat wapenverlof aan de schutter heeft verleend, waarna schietincident in winkelcentrum Alphen aan den Rijn plaatsvond. Het gaat om de vraag of de politie aansprakelijk is voor andere schade dan letsel- en overlijdensschade. De procureur-generaal concludeert tot verwerping van het cassatieberoep, omdat het oordeel van het hof niet onbegrijpelijk is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-04-2019

ECLI: ECLI:NL:PHR:2019:451

Zaaknummer: 18/02782

Rechters: F.F. Langemeijer

Wetsartikelen: 6:98 BW en 6:163 BW

RECHTSPRAAK

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). Het UWV heeft de gebreken na de tussenuitspraak hersteld. Geconcludeerd wordt dat voor appellant op 4 april 2007 geen recht op een WIA-uitkering is ontstaan, omdat hij op dat moment minder dan 35 procent arbeidsongeschikt was in de zin van die wet. De aanvraag van appellant is terecht afgewezen. Hierin wordt aanleiding gezien de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

Eerst indien en voor zover er met ingang van het bereiken van een einde wachttijd recht bestaat op een Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA)-uitkering en dat recht onverkort is blijven bestaan, moet vervolgens worden beoordeeld of er op grond van artikel 64 WIA sprake is van een bijzonder geval. Het bestreden besluit is in strijd met artikel 3:2 en 7:12 Algemene wet bestuursrecht (Awb) genomen. Het UWV is opgedragen de gebreken in het bestreden besluit te herstellen. Ter uitvoering van de tussenuitspraak heeft het UWV nader onderzoek laten verrichten. Uitgaande van de juiste vaststelling van de medische belastbaarheid van appellant op 4 april 2007 en 21 maart 2012 bestaat er ook geen aanleiding voor twijfel aan het standpunt van het UWV dat de voor appellant geselecteerde functies passend zijn. De arbeidsdeskundige bezwaar en beroep heeft in haar rapport van 27 februari 2018 overtuigend gemotiveerd dat de beperkingen van appellant niet in de weg staan aan het kunnen vervullen van de voor hem geselecteerde functies. Hiermee is gegeven dat voor appellant per 4 april 2007 geen recht is ontstaan op een WIA-uitkering, zodat zijn WIA-aanvraag terecht is afgewezen. De Centrale Raad van Beroep vernietigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 25-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1433

Zaaknummer: 16/1318 WIA

Rechters: R.E. Bakker, A.I. van der Kris en D. Hardonk-Prins

Advocaten: A.J.G. Lindeman en R. Kaya

RECHTSPRAAK

***Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wajong).
Hoofdpijnklachten. Afwijzing aanvraag Wajong-uitkering.
Overtuigende motivering onafhankelijke deskundige. Afwijzing
verzoek appellante. Toewijzing immateriële schadevergoeding wegens
overschrijding van de redelijke termijn.***

Appellant, geboren in 1992, is in september 2011 uitgevallen voor zijn mbo-studie wegens ernstige hoofdpijnklachten. Op 10 maart 2014 heeft hij een aanvraag ingediend voor arbeids- en inkomensondersteuning op grond van de Wet werk en arbeidsondersteuning jonggehandicapten (Wajong). Bij besluit van 8 mei 2014 heeft het UWV de aanvraag van appellant afgewezen, omdat hij meer dan 75 procent van het voor hem geldende minimumloon kan verdienen. Bij beslissing op bezwaar van 25 november 2014 (bestreden besluit) heeft het UWV het door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Omdat er bij de Raad, gelet op de door appellant ingebrachte medische expertise|rapporten, twijfel was ontstaan over de juistheid van de medische beoordeling, heeft de Raad besloten tot benoeming van een onafhankelijke neuroloog als deskundige. Overtuigende motivering door onafhankelijke deskundige. Met opgenomen beperkingen in de Functionele Mogelijkhedenlijst (FML) is tegemoetgekomen aan beperkingen wegens aanhoudende hoofdpijnklachten. Door deskundige overtuigend gemotiveerd dat voor verdergaande beperkingen geen grond is, en met name niet voor een urenbeperking. Geen aanleiding voor tweede, onafhankelijke deskundige. Overschrijding redelijke termijn van vier jaar met bijna elf maanden door de Raad.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 24-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1423

Zaaknummer: 15/3020 WWAJ

Rechters: M. Greebe

Advocaten: L.J. van der Veen en D. de Jong

RECHTSPRAAK

Ziektewet (ZW). Beëindiging ZW-uitkering. Onvoldoende zorgvuldig medisch onderzoek. Van voldoende beheersing Nederlandse taal om appellant zonder tolk te kunnen onderzoeken is niet gebleken. Terugverwijzing.

Appellant is laatstelijk werkzaam geweest als medewerker keuken. Op 23 april 2015 heeft hij zich ziek gemeld met lichamelijke klachten na een auto-ongeluk. Het UWV heeft appellant in aanmerking gebracht voor ziekgeld op grond van de Ziektewet (ZW). In het kader van een eerstejaars ZW-beoordeling heeft het UWV vastgesteld dat appellant minder dan 65 procent arbeidsongeschikt is. Nu appellant in bezwaar heeft gewezen op zijn taalproblemen, uit het dossier niet blijkt dat zijn beheersing van de Nederlandse taal voldoende is om hem zonder bijstand van een tolk te kunnen onderzoeken, noch dat is nagegaan hoe de communicatie tussen appellant en de verzekeringsarts is verlopen, kon in bezwaar niet worden volstaan met een beoordeling op grond van het dossier. Het UWV wordt daarom opgedragen het gebrek in het bestreden besluit te herstellen met inachtneming van wat in deze uitspraak is overwogen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 18-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1371

Zaaknummer: 17/4868 ZW

Rechters: B.M. van Dun

Advocaten: E. Akdeniz

RECHTSPRAAK

Schadestaatprocedure. Er heeft een incident plaatsgevonden tussen geïntimeerde en de partner van een bewusteloze vrouw. Geïntimeerde is hierbij gevallen en heeft zijn heup gebroken. Een beroep op eigen schuld aan de kant van geïntimeerde gaat niet op, omdat hij goede bedoelingen had en probeerde op te komen voor de belangen van de bewusteloze vrouw. Het causale verband tussen duw/klap en de gebroken heup wordt als vaststaand aangenomen, nu dit niet voldoende is betwist en andere stellingen onvoldoende zijn onderbouwd. Immateriële schadevergoeding van Afl. 20.000 toegewezen.

Schadestaatprocedure. Er heeft een incident plaatsgevonden tussen geïntimeerde en de partner van een bewusteloze vrouw. Geïntimeerde is hierbij gevallen en heeft zijn heup gebroken. Een beroep op eigen schuld aan de kant van geïntimeerde gaat niet op, omdat hij goede bedoelingen had en probeerde op te komen voor de belangen van de bewusteloze vrouw. Het causale verband tussen duw/klap en de gebroken heup wordt als vaststaand aangenomen, nu dit niet voldoende is betwist en andere stellingen onvoldoende zijn onderbouwd. Tijdverlies, verminderd inkomen, gedeerd woongenot en advocaatkosten zijn niet als kostenpost toewijsbaar, reiskosten wel. Daarnaast wordt een immateriële schadevergoeding van Afl. 20.000 toegewezen, wegens langdurige revalidatie, pijnklachten en nog toekomstige operaties met bijbehorend ongemak.

Instantie: Gemeenschappelijk Hof van Justitie van Aruba, Curaçao, Sint Maarten en van Bonaire, Sint Eustatius en Saba

Datum uitspraak: 16-04-2019

ECLI: ECLI:NL:OGHACMB:2019:66

Zaaknummer: AUA201701830 CUR2018Hoo248

Rechters: H.J. Fehmers, M.W. Scholte en J. de Boer

Advocaten: D. Canwood en R.C. Samuels

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA). De aanvraag voor een WIA-uitkering is terecht afgewezen. De klachten van appellant bestonden al voor aanvang van de verzekering. Toen appellant in 2008 ging werken was hij al volledig arbeidsongeschikt. Het uitsluitingsartikel is per 1 januari 2011 komen te vervallen, maar aan deze wijziging is geen terugwerkende kracht toegekend.

In 2002 heeft appellant hersenletsel opgelopen bij een auto-ongeval. Appellant heeft van 16 september 2008 tot en met 28 februari 2009 in dienst van zijn broer in een wasserette gewerkt. Van 2 maart 2009 tot en met 1 juni 2009 heeft appellant een uitkering op grond van de Werkloosheidswet (WW) ontvangen. Daarnaast was hij vanaf 16 november 2008 bij McDonald's als oproepkracht werkzaam. Op 4 mei 2009 heeft appellant zich ziek gemeld. Daarna heeft hij – met uitzondering van een onderbreking door detentie – tot 1 mei 2011 een uitkering op grond van de Ziektewet (ZW) ontvangen. De aanvraag voor een WIA-uitkering is afgewezen. De omstandigheid dat appellant, toen hij op 1 september 2008 ging werken al volledig arbeidsongeschikt was, brengt mee dat een beoordeling van een eventuele eerste ziektedag van 28 februari 2009 nimmer tot een andere uitkomst kan leiden. Appellant had bij aanvang van de verzekering op 16 september 2008 al dezelfde gezondheidsklachten als de klachten waardoor hij niet kon werken. Aan de wetswijziging waarbij het uitsluitingsartikel is vervallen, is geen terugwerkende kracht toegekend. De Centrale Raad van Beroep bevestigt de aangevallen uitspraak.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 03-04-2019

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2019:1656

Zaaknummer: 16/5872 WIA

Rechters: R.E. Bakker

Advocaten: W.C. de Jonge en W.M.J. Evers

RECHTSPRAAK

Strafrecht. Veroordeling voor poging tot doodslag. Het slachtoffer vordert onder meer vergoeding van immateriële schade ter hoogte van € 6.000. Het hof wijst de vordering toe wegens de psychische (langzaam herstel, tinnitus, moeite met concentreren en aangetast gevoel van veiligheid) en fysieke gevolgen voor het slachtoffer (hersenschudding, een bloeding in zijn oog, een gebroken pols en bloeduitstortingen in/op het hoofd).

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 23-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2018:5110

Zaaknummer: 23-001773-17

Rechters: G. Oldekamp, F.A. Hartsuiker en M.L.M. van der Voet

Wetsartikelen: 287 Sr, 36f Sr en 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Appellant is strafrechtelijk vervolgd wegens overtreding van de Opiumwet. In eerste instantie is hij veroordeeld, maar in hoger beroep is hij vrijgesproken. Appellant vordert een verklaring voor recht dat de Staat onrechtmatig heeft gehandeld jegens hem en schadevergoeding nader op te maken bij staat. Het hof is van oordeel dat appellant niet ten onrechte is vervolgd. De stelling dat een redelijk vermoeden van schuld ontbrak is onvoldoende onderbouwd en uit het strafvorderlijk onderzoek blijkt niet dat appellant onschuldig was aan hetgeen waarvan hij werd verdacht.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 11-11-2004

ECLI: ECLI:NL:GHSGR:2004:AY4933

Zaaknummer: 01/945

Rechters: Boele, Dulek en Fierstra

Advocaten: S.F. Valk en W. Heemskerk

Wetsartikelen: 6 EVRM en 27 Sv